

Reisverslag Belarus oktober/november 2016

Vleugellam

Het monument in Bychau symboliseert de machteloosheid van het Tsjernobylgebied. De vreselijke nucleaire ramp maakte het land machteloos. Een vleugellam gebied. De zwarte plaquettes vertellen het verhaal. De inwoners van de dorpen moesten met achterlating van hun bezittingen in allerijl de dorpen verlaten om nooit meer terug te keren. Hier en daar zagen we de verlaten huizen. Een stad veranderde in een spookstad en voor een groot deel werden de huizen door bulldozers onder de grond gewerkt. We reden door een nog steeds besmet gebied. Aan de randen mogen de mensen weer wonen. We bezochten een gebied zonder toekomst.

Prachtig landschap, ware het niet dat overal de waarschuwbordjes staan. Besmet gebied.

In Bychau en de dorpjes eromheen ontmoetten we mensen die vanuit hun christelijk geloof de moed vonden om door te gaan. Vanuit de kerken wordt daar prachtig werk gedaan. We bezochten pleeggezinnen en een centrum voor mensen met een beperking. Met ons reisde een jongeman, 23 jaar. Hij had leukemie. Rechtstreeks gevolg van de Tsjernobylramp. Er wordt weinig meer gesproken over de gevolgen van de ramp. Het is er, het bestaat en men probeert er het beste van te maken. Wie iets van de vreselijke ramp wil begrijpen, leze het boek van nobelprijs-winnares Svetlana Alexijewitsch, 'Wij houden van Tsjernobyl – Kroniek van een toekomst.' We bezochten in het gebied de plaatsen Bychau en Cerykau.

Achter: de medewerkers van de Bible Society Belarus, Anatoly en Igor.

We kwamen in veel pleeggezinnen.

De bijbelleesboekjes liggen klaar voor het zomerkamp in Cerykau.

De overheid sluit steeds meer internaten voor weeskinderen. Het beleid richt zich op pleegouders die de kinderen in hun gezin opnemen. De pastores van enkele kerken brachten ons naar de gezinnen. We gaven de kinderen bijbelleesboekjes. De leden van de kerken zijn zeer gemotiveerd. Er worden zomerkampen georganiseerd waaraan de kinderen uit het dorpen mogen deelnemen. Het enthousiasme is groot. Ontroerend te zien hoe mensen met schaarse middelen veel organiseren. We hebben, zowel in de kerken als in het dagcentrum, een klein beetje financiële steun mogen geven. Maar het allermooiste was dat we honderden bijbelleesboekjes konden afleveren die in de zomerkampen van 2017 uitgereikt gaan worden. We maakten de rondreis met de directeur en een medewerker van het bijbelgenootschap in Belarus. Zij bezoeken het Tsjernobylgebied regelmatig en delen bijbels en bijbelleesboekjes uit. Ze werken via de kerken. Natasha, zondagschoolleidster in Bychau zei het zo: "In dit gebied zonder toekomst, bieden wij de mensen de enige toekomst." Nog meer dan voorheen zien we het belang van de zomerkampen!

Berezino

Voor pastor Nikoalj Shpak en zijn familie zijn de zomerkampen ook zeer belangrijk. Elke zomer worden kinderen en jongeren uit Berezino en de dorpen eromheen uitgenodigd. Het aantal deelnemers afgelopen zomer was veel en veel groter dan verwacht. Dit baart wel de nodige zorgen. Ook hier hebben aanzienlijke financiële ondersteuning kunnen geven, o.a. door een belangrijke gift van Ark Mission. Met Nikolaj en zijn dochter Olga bezochten we een dagverblijf voor kinderen met

een beperking. Mooi om te zien hoe vanuit de kerk van Nikolaj de nodige ondersteuning gegeven wordt.

In het dagverblijf voor kinderen met een beperking.

Olga coördineert de kampen. Haar moeder, man, zussen, zwagers en broers leiden de verschillende onderdelen. Alles is strak georganiseerd. Afgelopen zomer cirkelden de bijbelstudies rond de apostel Paulus. Vanuit het bijbelgenootschap worden ook hier de boekjes bezorgd.

In de kerkdienst en in de zondagsschool hebben we iets mogen vertellen en laten zien rond het thema "Licht in de duisternis". De kinderen kregen een boekje over Mozes en een lampje met een tekst uit Psalm 119 : 105: 'Uw woord is een lamp voor mijn voet en een licht op mijn pad.'
Een bezoek aan Berezino geeft ons altijd weer een kick.

Het boekje 'Prins Daniël'

Jongeren bereiden het kerstverhaal voor. Hiermee gaan ze in december langs scholen en internaten.

Babruisjk

We reden 100 km verder langs de Berezina naar Babruisjk. Hier sloten we een project, gefinancierd door de stichting 'Vrienden van Effatha', af. Tot op het laatste bonnetje werd verantwoording afgelegd van de bestede gelden. Zelf vinden we nog steeds de huiskamer het hoogtepunt van het project. In de huiskamer werden we door de leerlingen geïnterviewd over eten en eetgewoontes in Nederland. Dit onder het genot van een zelfgebakken taart.

De huiskamer

Verantwoording van het project en plannen voor een vervolg.

Het geeft toch een gevoel van voldoening als we door de geheel gerenoveerde eetzaal en de vernieuwde keuken lopen. Al met al geen overbodige luxe voor een internaat waar de kinderen dag en nacht moeten doorbrengen.

Na schooltijd en in de weekends wordt veel gebruik gemaakt van de sportzaal boven in het gebouw. De zaal voldoet al lang niet meer aan de (veiligheids-)eisen van deze tijd. Met de directie en een aannemer hebben we gekeken naar de mogelijkheden van renovatie en de vernieuwing van sportmaterialen. Bij de stichting 'Vrienden van Effatha' (www.vriendeneffatha.nl) hebben we inmiddels een aanvraag ingediend om de zo nodige renovatie van de sportzaal te financieren.

We bewonderden de resultaten van de renovatie

Voor het slapen gaan, vermaken de kinderen en jongeren zich met sport en spel.

Maar de sportzaal voldoet niet meer aan de eisen van deze tijd.

Minsk

In Minsk brachten we de laatste week door met een groepje dove kinderen uit Minsk, Pinsk en Babruisk.

Kinderen die meestal in een moeilijke thuissituatie leven of geen thuis hebben. Maxime bijvoorbeeld. Z'n vader leeft niet meer en z'n moeder liet hem gewoon achter in het ziekenhuis na de geboorte. Of Mischa, die als kind van twee jaar door zijn moeder naar het doveninternaat werd gebracht. Hij heeft haar nooit weer gezien. Tegen z'n vader had moeder gezegd dat Mischa dood was. Tot deze er achter kwam dat hij nog in leven is. Z'n vader bezocht hem dit jaar één keer. Moeder is inmiddels overleden. Een dove jongen uit een gezin met negen kinderen. Niet gewenst. Het is heel triest zo het een na het andere verhaal te horen. De wodka slaat genadeloos toe in de gezinnen. We probeerden deze week een beetje een gezin te zijn. En Varya stelt haar huis open voor deze kinderen.

We ervaren het als heel bijzonder in het christelijk huis van Varya met kinderen samen te zijn die we 9 jaar geleden in de vervallen kloosterschool van Mscislau ontmoetten en die verhuisden naar de school in Babruisk. Eigenlijk is dit een beetje wat we willen. We proberen kinderen met wie we beginnen, te volgen en contact te houden. Er is een band met deze kinderen. Ook met de kinderen die enkele malen meegingen met het zomerkamp in Pinsk. Het werd een prachtige week. Elke morgen begonnen we met een bijbelstudie. Ook hier over het thema 'Licht in de duisternis'. We vertelden over Daniël. De kinderen kregen het boekje 'Prins Daniël'.

We bespraken het thema 'Licht in het donker' aan de hand van het verhaal over Daniël. Alessia en Karina lezen samen 'Prins Daniël'.

's Middags volgde vaak een creatieve opdracht waaraan met groot enthousiasme werd gewerkt. Samenwerken is voor deze kinderen vaak moeilijk.

De mensen in de keuken en enkele jongens die normaal in het huis wonen, hielpen mee in de organisatie.

Uit Nederland hadden we de ingrediënten voor cupcakes meegenomen. Een succes. Alina, Nadja en Anna trokken het thema door met de letters op de cakes.

Boekjes

Tot nu toe heeft het bijbelgenootschap in Minsk zeven van onze boekjes uitgegeven. Drie waren uitverkocht. De boekjes over Daniël, Paulus en de wonderen van Jezus. De stichting Ark Mission uit Amsterdam maakte het financieel mogelijk dat de boekjes opnieuw gedrukt werden. Ze werden gedrukt in Charkov (Oekraïne). De boekjes voorzien, juist door de toegankelijke taal, in een grote behoefte. Dit maakten we ook op uit de reacties toen we door het Tsjernobylgebied reden met de medewerkers van het bijbelgenootschap, Igor Anatoly en Yura.

Het boekje 'Naar Jezus'. De jongeren mochten een hoofdstuk kiezen om het vervolgens in gebaren voor te lezen.

Met hen spraken we in Minsk over de mogelijkheden om een bijbels dagboek in het Russisch uit te geven. Ina Karpowitsch vertaalt op dit moment enkele hoofdstukken en een leesgroep met jongeren beoordeelt of het geschikt is. Als het doorgaat, zal het boekje wel geschikt gemaakt moeten worden voor het leespubliek in Belarus. Met Ark Mission hebben we hierover nauw contact. Op de website van Ark Mission staan enkele van onze projecten. www.arkmission.nl.

In het kader van de reformatieherdenking is een vertaling in het Russisch van het boekje 'Het geheim van Luther' in voorbereiding. In Wit Rusland komt er steeds meer aandacht voor kerkgeschiedenis. Ook hierover spraken we met de medewerkers van het bijbelgenootschap.

Varya leest de bijbel met de jongeren

Creatieve middag.

Zaterdagavond kwamen veel doven naar het huis. Het is een soos voor dove jongeren geworden.

We pray for you.

Het was een intensieve, maar ook zegenrijke reis. Er is continuïteit en vooruitgang. Het contact met de dove kinderen en de verspreiding van de bijbelleesboekjes hadden deze keer onze bijzondere aandacht. We hebben honderden boekjes kunnen uitdelen in kerken, zondagsscholen en gezinnen. We hebben erover kunnen vertellen. En in de zomerkampen 2017 zullen de boekjes uitgedeeld worden. We zijn ons heel goed bewust dat het niet ons werk is, maar dat de Heer werkt en mensen wil bereiken met Zijn Woord. Hij gebruikt hiervoor mensen en middelen.

“We pray for you”, zei Karina bij het afscheid. Zij is inmiddels weer terug in het doveninternaat. Een doof meisje bidt voor ons. Wij bidden voor haar en alle andere dove en horende kinderen in Belarus. Dat is ook wat we vragen. Uw gebed voor het werk in Wit Rusland.

Piet en Dineke Compaan, Zuidlaren.
www.hulpbelarus.nl